РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 10373/15
Дана 11.01.2018.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за производњу, трговину и услуге "А.А." д.о.о, са седиштем у Б., ..., чији је пуномоћник Чејовић Р. Марко, адвокат из Београда, Пилота Михаила Петровића 35, поднетој против туженог Министарства финансија РС-Пореска управа-Сектор за пореско правне послове и координацију - Регионално одељење за другостепени поступак, чије предмете је преузело Министарство финансија РС, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења туженог број: 300-47-04-00081/2015-I1000 од 25.05.2015. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 11.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Филијала Нови Београд 1, број 47-00478/2014-0131-010 од 25.12.2014. године, којим је тужиоцу у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност и обрачунавања и плаћања пореза на добит правних лица утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност са обрачунатом каматом закључно са 04.11.2014. године у износима наведеним у тачки 1. диспозитива тог решења и непријављена обавеза пореза на добит предузећа у износу као у тачки 2. диспозитива тог решења. Наведеним решењем тужиоцу је наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга и да утврђене обавезе прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама.

Тужбом поднетом Управном суду дана 09.07.2015. године, тужилац

оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и извођења неправилног закључка из утврђених чињеница у погледу чињеничног стања. Указује да је Министарство финансија у мишљењу бр: 413-00-03046/2010-04 од 20.10.2015. године, навело да не постоји обавеза обрачунава и плаћања ПДВ за мањак добара настао услед крађе, а који је утврђен на основу акта Министарства унутрашњих послова. Како је до мањка робе дошло услед тешке крађе у објекту чији је закупац био тужилац, о чему су првостепени и другостепени орган били упознати, јер су им достављени одговарајући докази о томе, сматра да су првостепени и другостепени орган погрешно мањак робе подвели под вишу силу, односно третирали исти као сопствену потрошњу тужиоца, услед су чега су незаконито утврдили непријављену обавезу пореза на додату вредност у износу од 1.193.862,22 динара, за период од 01.10.2012. до 31.12.2012. године и непријављену обавезу пореза на добит предузећа у износу од 596.931,10 динара. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи првостепено и оспорено решење.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, оспорава ове у целости, те остајући код разлога оспореног решења предлаже да суд тужбу одбије као неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбом чл. 4. став 4. тачка 1) Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04, ... 108/2013) прописано је да се са прометом добара уз накнаду изједначава узимање добара која су део пословне имовине пореског обвезника за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица.

Одредбом чл. 16. став 1. Закона о порезу на добит правних лица ("Службени гласник РС", бр. 25/01...18/10) прописано је да на терет раскода признаје се отпис вредности појединачних потраживања која се у складу са прописима о рачуноводству и ревизији и MRS, односно MSFI исказују као приход, осим потраживања из чл 7а тачка 2) овог закона, под условом да се несумњиво докаже да су та потраживања претходно била укључена у приходе обвезника. Одредбом члан 7а истог закона, прописано је да се на терет расхода не признају у тачки 1) трошкови који се не могу документовати; а у тачки 2) исправке вредности појединачних потраживања од лица коме се истовремено дугује, до износа обавезе према том лицу.

По оцени Управног суда, правилно је тужени оспореним решењем одбио жалбу тужица као неосновану, налазећи да је првостепени орган, након правилно проведеног поступка, у којем је код тужиоца провео поступак теренске контроле

обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност и пореза на добит предузећа за порески период од 01.10.2012. до 31.12.2012. године, чињенично стање утврдио у потпуности и несумњиво, те на ово правилно примено одредбе закона на које се позвао у образложењу оспореног решења, дајући притом разлоге које суд у свему прихвата као правилне, с обзиром да су утемељени на чињеничном стању у списима предмета.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произилази да је порески инспектор првостепеног органа код тужиоца, у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на добит правних лица и обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност, сачинио записник од 10.11.2014. године и констатовао да је контролом залиха добара у магацину тужиоца утврђено да је тужилац у периоду 01.10.2012. године и 31.10.2012. године, налогом број 12-432-000010 од 31.10.2012. године, раздужио конто 10101-залихе материјала у износу од 2.838.442,71 динар и за исти износ теретио конто 5745 (5742)-мањкови материјала, а да је другим налогом број 12-432-000010 од 31.10.2012. године раздужио конто 13201-залихе робе у износу од 3.130.868,38 динара и за исти износ теретио конто 5745-мањкови робе. У вези наведених раздужења, тужилац је пореском инспектору ставио на увид документацију, и то: службену белешку у обавештењу примљеном од грађана од 27.07.2012. године, уз кривичну пријаву Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу од 13.08.2012. године, допуну пријаве против Б.Б. из А., допуну кривичне пријаве Кт..../2012 од 20.08.2012. године Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу, записник од 30.08.2012. године, Основног суда у Крагујевцу – судска јединица у Аранђеловцу, наводећи да се ради о мањку који је настао услед крађе од стране познатог починиоца Б.Б. из А.. Налазећи да се утврђени мањак материјала не може признати као расход јер се ради о недокументованим трошковима, првостепени орган је утврдио постојање непријављене обавезе пореза на додату вредност и непријављене обавезе пореза на добит предузећа, у износима ближе одређеним у диспозитиву тог решења.

У поступку по жалби тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно поступио када је тужиоцу утврдио обавезу пореза на додату вредност у смислу одредби члана 17. став 1., члана 23. став 1. и члана 37. став 1. тачка 4. Закона о порезу на додату вредност, у вези члана 4. став 4. тачка 1. истог закона, оцењујући да се сматра сопственом потрошњом настали мањак услед догађаја крађе основних средстава, материјала и робе у вредности од 5.969.311,09 динара, за које је терети друго лице и који у судском поступку против познатог учиниоца није окончан. Тужени налази и да је тужилац услед догађаја крађе основних срестава, материјала и робе неосновано умањио опорезиву добит у износу од 5.969.311,09 динара из разлога што за вредност украденог материјала и робе није могао да терети трошкове и књижи мањак материјала и робе, с обзиром да се ради о недокументованим трошковима, већ је требало да изврши књижење тако што ће задужити физичко лице за износ украденог материјала и робе са обрачунатим ПДВ, због чега је тужиоцу сагласно одредбама члана 63. Закона о порезу на добит предузећа правилно обрачунао и утврдио обавезу пореза на добит предузећа у износу од 596.931,10 динара. Стога је тужени одбио жалбу тужиоца као неосновану.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је, и по налажењу Управног суда, поступио првостепени орган када је у складу са чланом 17.

став 1. Закона о порезу на додату вредност утврдио и обрачунао обавезу пореза на додату вредност, односно када је у складу са чланом 63. Закона о порезу на добит правних лица утврдио и обрачунао порез на добит правних лица, као у диспозитиву ожалбеног решења. Наиме, неспорно је да је код тужиоца пријављена крађа основних средстава, материјала и робе, као и да је покренут поступак утврђивања одговорности Б.Б. из А., што произлази из кривичне пријаве поднете Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу од 13.08.2012. године и допуне кривичне пријаве Кт. .../2012 од 20.08.2012. године. Међутим, у конкретном случају, ради се о случају крађе који је пријављен од стране тужиоца, а који случај није утврђен од стране Министарства унутрашњих послова. При томе, у поднетој кривичној пријави означено је физичко лице за које се сумња да је извршило пријављену крађу. Полазећи од наведеног, и по оцени суда, тужилац је неосновано умањио залихе материјала и робе по основу догађаја крађе који није документован, имајући у виду се ради о случају крађе који је пријављен од стране тужиоца и да кривични поступак против познатог учиниоца није правоснажно окончан. При томе, тужени је у оспореном решењу указао да је књижење украденог материјала и робе са обрачунатим ПДВ-ом требало да се изврши задужењем физичког лица-познатог учиниоца крађе.

Управни суд је оценио и остале наводе тужбе, али налази да су код изнетог исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, обзиром да су углавном поновљени наводи жалбе, које је тужени орган оценио у оспореном решењу, а овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање, нити је навео околности или доказе који нису оцењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС” бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.01.2018. године, 16 У. 10373/15

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП